

opusdei.org

Prelaatin paimenkirje (marraskuu 2008)

Piispa Echevarrian kirje keskittyy tässä kuussa niihin erityisiin tapoihin joilla voimme palvella ja rakastaa kirkkoa.

15.12.2008

Rakkaat lapseni: Varjelkoon Jeesus tyttäriäni ja poikiani!

Muutama päivä sitten loppui piispojen synodin kokous. Siellä minun oli mahdollista kokea iloisena

jälleen kirkon ykseys ja yleismaailmallisuus. Minua liikutti myös se luottamus, joka monella synodin piispalla monesta eri maasta on Opus Dein toimintaan. Monet kiittivät sitä apostolista työtä, jota Opus Dein uskovaiset ja avustajat tekevät heidän hiippakunnissaan, ja toiset kiirehtivät minua aloittamaan pysyvämpää apostolista työtä heidän maissaan ja alueillaan. Mietin useasti niitä pyhä Josemarían unelmia, joissa rukoillessaan tulevaisuuden apostolisen työn puolesta hän muistutti meitä, että ihmisiä odottaa meitä joka puolella maailmaa.

Nähdessäni tämän kiinnostuksen ja kiitollisuuden osoituksen paljouden ja kohdatessani niin paljon kiireisiä pyyntöjä, minun mieleeni tulivat sanat: "Jeesus, sieluja! Apostolin sieluja! Sinua varten, Sinun kunniasi tähden." [1] Kaiuttakaame joka päivä tätä pyyntöä, jonka Isämme haluaa

kumpuavan sydämistämme, kun hän auttaa meitä taivaasta käsin.

Halu yhdistyä kirkon tarpeisiin jokaisella mantereella, on ja tulee aina olemaan, jotain hyvin kristillistä. Tämä syvä sydämen asenne on jotain hyvin asiaankuuluvaa erityisesti tänään, Kaikkien Pyhien juhlanan. Tämä juhla ei ainoastaan kutsu meitä muistelemaan autuaiden sielujen paljoutta; se myös tuo mukanaan kutsun kulkea syvemmällä kirkon salaisuuteen, josta olemme osallisia me kaikki: me jotka olemme vielä maallisella vaelluksellamme, ja myös ne jotka puhdistautuvat kiirastulessa ja ne, jotka jo nauttivat Jumalan läheisyydestä taivaassa.

En voi koskaan unohtaa sitä suurta iloa, jolla Pyhä Josemaría ilmaisi tämän totuuden. ”Pyhästä kirkosta” hän kirjoitti, ”me katolilaiset löydämme uskomme,

käyttäytymismallimme,
rukouselämämme, tunteen
veljeydestä. Sen kautta meidät on
yhdistetty kaikkien veljiemme
kanssa, jotka ovat jo jättäneet tämän
elämän ja ovat kiirastulessa -
kärsivän kirkon- ja niiden kautta
jotka jo nauttivat autuaina kolmasti
Pyhän Jumalan rakkaudesta ja
läheisyydestä –voitollisen kirkon.
Kirkko, joka pysyy meidän
keskellämme ja samalla ulottuu
historiaan. Se syntyi Neitsyt Marian
viitan alla, ja jatkaa hänen
ylistämistään maassa ja taivaassa
Äitinään.”[2]

Yksi Paavalin keskeisimmistä
opetuksista keskittyy kirkon
luonteeseen: hän puhuu Herramme
opetuslapsista, jotka Isä Jumala oli
kutsunut koolle ja jotka yhdistyivät
Pyhän Hengen kautta Kristuksen
mystiseen ruumiseen. Benedictus
XVI on useita kertoja painottanut tätä
pakanoiden apostolin vuoden

hengessä. Joidenkin hänen opetustensa mukaisesti kutsun teitä mietiskelemään niiden sisältämää totuutta tulevina viikkoina. Olen varma, että tämän pohdiskelun tuloksena Jumala lisää sitä rakkautta jota tunnemme Äiti kirkkoamme kohtaan, ja samoin haluamme palvella kirkkoa niin kuin se haluaa tulla palvelluksi, mistä elämäntilanteesta tahansa itsemme löydämmekin

Paavi kehottaa meitä miettimään sitä seikkaa, että Paavalin ”ensimmäinen kontakti Jeesuksen persoonaan tapahtui Jerusalemin kristityn yhteisön todistuksen kautta. Historia osoittaa meille, että useimmiten Jeesus kohdataan kirkon kautta.”[3] Pyhä Isä totesi, että joskus tapahtuu se mitä Saulille tapahtui -- hänen ensikosketuksensa kirkkoon, joka on hengellinen ja samanaikaisesti nähtävä todellisuus, on dramaattinen. ”Kohdattuaan uuden

ryhmän uskovia, hänestä tuli välittömästi sen kiihken vainoaja. Hän myönsi tämän itse ainakin kolme kertaa kolmessa kirjeessään. [4] Tavallisesti näin ei täydy tapahtua erityisesti, jos me kristityt yritämme uskollisesti seurata Jeesusta sanoissa ja teoissamme. Tiellä Damaskoksen Paavali ymmärsi että ”vainotessaan kirkkoa hän vainosi Kristusta. Siksi Paavali kääntyi samanaikaisesti uskomaan Kristukseen ja kirkkoon. Tämä auttaa meitä ymmärtämään,” Benedictus XVI toteaa, ”miksi kirkko myöhemmin oli niin paljon läsnä Paavalin ajatuksissa, sydämessä ja toiminnassa.”[5]

Pohdiskelkaamme lisää ylösnousseen Jeesuksen sanoja. Saulin kysymykseen, *Herra, kuka sinä olet?*, Herramme vastaa: *Minä olen Jeesus, jota sinä vainoat.* [6] ”Tämä ylinoussuen Herramme vastaus, joka muutti Saulin elämän, on koko uskonopetuksemme tiivistelmä

kirkosta Kristuksen ruumiina. Kristus ei vetäytynyt taivaaseen jättäen seuraajiaan täyttämään hänen 'tehtävänsä' maan päällä. Kirkko ei ole yhdistys joka haluaa edistää erityistä päämäärää. Tässä kohdassa ei ole kysymys päämäärästä. Tässä on kysymys Jeesuksen Kristuksen persoonasta, joka, myös Ylösnousseena, pysyy 'lihana'. Hänellä on 'liha ja luut' (Luuk. 24:39) kuten Ylösnoussut itse toteaa Luukkaan evankeliumissa opetuslapsille jotka luulivat hänen olevan aave. Hänellä on ruumis. Hän on henkilökohtaisesti läsnä kirkossaan.”[7]

Tutkikaamme näiden pohdintojen valossa vielä syvemmin sitä todellisuutta, että mikä tahansa teko vastoin kirkkoa –sen opetusta, sakramentteja tai instituutioita, sen pappeja sekä erityisesti sen näkyvää päätä Rooman piispaa vastaan - loukkaa suoraan Jeesusta itseään. Se

kirkko, jota me maan päällä
tunnustamme, huolimatta
heikkouksista ja virheistä joita me
sen jäseninä kannamme
mukanamme, on aina Jumalan
kirkko, kuten Paavali monta kertaa
toistaa: ihmiset, jotka Isä Jumala on
kutsunut olemaan lähellään;
Kristuksen ruumis; jonka Jeesus
asetti oman verensä hinnalla,
laajentaakseen läsnäoloaan
maailmassa aina aikojen loppuun
asti; Pyhän Hengen temppeli, joka on
nostettu todelliseksi Jumalan
asuinsijaksi ihmisten keskellä.
Kirkkoisän sanoin, joita Vatikaanin II
konsiili omaksui, ”koko kirkko näkyy
kansana, ’joka on yhdistetty Isän,
Pojan, ja Pyhän Hengen yhteyden
voimalla.’ ”[8]

Jumalan yhteys ja kolminaisuus
määrää kirkon äärimmäistä
todellisuutta ja henkilökohtaista
luontoa. Siksi ”olisi vakava virhe
yrittää erottaa karismaattinen

kirkko, ikään kuin se olisi ainoa Kristuksen hengen seuraaja, juridisesta ja institutionaalisesta kirkosta, ikään kuin se olisi ihmisten työtä, ainoastaan historiallisten vainojen kohde. On vain yksi kirkko. Kristus perusti yhden kirkon joka on näkevä ja näkymätön. Sillä on hierarkinen ja järjestäytynyt ruumis ja sen perustana on Jumalan laillinen oikeus ja yliluonnollinen elämä, joka valaisee, pitää yllä ja tekee sen eläväksi."[9]

Kirkosta ataman ylevän kuvan, jonka Paavali esittää kirjeissään, selittää sen vahvuuden, jolla hän reagoi, kun sen ykseyttä tai yleismaailmallisuutta uhataan. Korintin kristityille, jotka helposti jakautuivat eri ryhmiin, hän kirjoitti painokkaasti: *olen saanut kuulla.. että teillä on keskenänne riitoja. Tarkoitan sitä, että toiset teistä sanovat: ”Minä olen Paavalin puolella”, toiset taas: ”Minä*

*Apolloksen”, ”Minä Keefaksen”,
”Minä Kristuksen”. Onko Kristus
jaettu? Onko ehkä Paavali
ristiinnaulittu teidän puolestanne?
Paavalinko nimeen teidät on kastettu?
[10]*

Tämän pyhän Äidin ykseyden puolustaminen on apostolin elämän hallitseva päämäärä, hänen samalla puolustaessaan kirkon yleismaailmallisuutta. ”Ensimmäisestä hetkestä alkaen” Paavi opettaa, ”hän ymmärsi että tämä todellisuus ei koske ainoastaan juutalaisia, tai valittua ryhmää ihmisiä, vaan on yleismaailmallinen ja koskee kaikkia, sillä Jumala on kaikkien Jumala.[11] Ja siten, jottei ensimmäinen kristittyjen yhteisö olisi rajoittunut vain synagogaan, niin sanottu Jerusalemin kokous julisti, että kaikki miehet ja naiset, rotuun, kieleen tai kansallisuuteen katsomatta on kaikki kutsuttu Kristuksen kirkon täyteen yhteyteen,[12] jossa on yhdentekevää,

oletko juutalainen vai kreikkalainen, orja vai vapaa, mies vai nainen, sillä Kristuksessa Jeesuksessa te kaikki olette yksi. [13]

Siitä tosiasiasta, että kirkko kuuluu Kristukselle, tulee esiin ”meidän velvollisuutemme elää todellisessa ykseydessä Kristuksen kanssa. Paavalin vetoomukset, jotka käsittelevät erilaisia karismoja jotka antavat elämän ja muodon kristittyjen yhteisölle, ovat myös lähtöisin tästä ajatuksesta. Ne voidaan kaikki jäljittää yhteen lähteeseen, Isän ja Pojan Henkeen, tietäen hyvin että yksikään ei elä karismattomana, apostoli kirjoittaa, *Hän antaa Hengen ilmetä itse kussakin erityisellä tavalla, yhteiseksi hyödyksi (1.Kor 12:7) [14]*

Rukoiletteko hurskaasti *pro unitate apostolatus*, apostolaatin ykseyttä? Kuinka rukoillette niiden puolesta, jotka käyttävät elämänsä kirkon palveluksessa? Kantautuvatko

rukouksenne kaukaisimpaankin maailman kolkkaan, jossa tehdään työtä Kristukselle?

Kuinka suuresti meidän tulisikaan kiittää Jumalaa siitä että kirkko on ykseydessään niin moninainen!

Kuinka paljon meidän tulisikaan kunnioittaa kaikkia niitä muotoja, jolla Pyhä Henki on halunnut koristaa Kristuksen puolison!

”Kirkossa on erilaisia palvelun muotoja, mutta niillä kaikilla on yhteinen päämäärää: ihmisten pyhittäminen. Tähän tavoitteeseen kaikki kristityt osallistuvat jollain tavalla, niiden ominaisuuksien kautta, jotka virtaavat kasteen ja vahvistuksen sakramenteista.

Meidän täytyy tuntea velvollisuudeksemme kirkon tehtävä, joka on sama kuin Kristuksen.”[15] Kirkossa kukaan ei ole liikaa: meitä kaikkia tarvitaan. Tärkeää on olla yhteydessä sen näkyvään päähän, sen palvelijoihin

ja kaikkiin Jumalan lapsiin, joista jokainen seuraa omaa kutsumustaan ja sitä armoa joka on hänen osakseen tullut.

Paavalin kirkonluonteesta opetuksen valossa voi nähdä selvästi Opus Dein teologisen ja kanonisen todellisuuden, joka on pieni osa kirkkoa. Haluaisin viitata tähän todellisuuteen nyt, kun olemme lopettamassa Marian vuoden, jona kokoonnuimme muistelemaan kuluneita 25 vuotta siitä kun Paavi asetti Opus Dein prelaturiksi. Opus Dein apostolinen työ, jäsenten niin maallikkojen kuin pappien, on yhteistyötä paikkallisten kirkkojen kanssa heidän pastoraalityössään, niissä paikkallisissa kirkoissa, joissa prelaturi toimii.

Jumalan palvelijana Paavi Johannes Paavali II muistutti meitä ilmeisellä kiintymyksellään puhuessaan Opus Dein ”hierarkisesta luonteesta”:

”Maallikkojen jäsenyys omissa seurakunnassaan ja prelaturissa johon he ovat liittyneet, mahdollistaa erityisen tavan, jolla prelaturi yhdistyy jokaisen paikkallisen kirkon omaan evankeliointiin, kuten Vatikaanin II konsiili on katsonut personaali prelaturin tehtäväksi.”[16]

Tässä on jälleen viite johonkin, jota Benedictus XIV viime aikoina on korostanut: ”Jumalan kirkko’ ei ole vain paikallisten kirkkojen kokoelma, vaan ne itse toteuttavat samalla Jumalan kirkkoa paikallisesti. Ne kaikki yhdessä ovat ’Jumalan kirkko,’ joka yksittäisiä paikallisia kirkkoja edeltää, ja joka ilmaisee itseään, toteutta itseään, niiden kautta.” [17] Opus Dei, joka toimii kirkon, Paavin ja kaikkien sielujen palveluksessa täyttää sen tavoitteen yhtenä instituutioista, jotka Paavi voi asettaa tiettyjen pastoraalisten tehtävien

suorittamiseen, ”jotka sinänsä kuuluvat yleismaailmalliselle kirkolle, vaikka jäsenet ovat myös niiden paikallisten kirkkojen jäseniä, joiden alueella he asuvat ja työskentelevät. Se ei erota yhteyttä yksittäisestä paikallisesta kirkosta, jota piispa johtaa, vaan päinvastoin, se auttaa muodostamaan sitä sillä sisäisellä erilaisuudella, joka on yhteyden ominaisuus.

Tässä yhteydessä olen iloinen voidessani välittää teille uutisia siitä, että apostolinen työ on jo alkanut Indonesiassa; ja että jos se on Jumalan tahto, ensimmäisen keskuksen avaaminen Bukarestissa on jo hyvin lähellä. Valmistaudumme myös aloittamaan pysyvän työn Bulgariassa ja Koreassa. Luotan teidän ja niiden kaikkien rukouksiin, jotka osallistuvat Opus Dein toimintaan, meidän apostolisen levittäytymisemme näissä ja myös monissa muissa maissa.

Seuraten Isämme jälkiä, olen käynyt
rukoilemassa Ihmeitätekevän
medaljongin patsaan edessä Rue du
Bacilla Pariisissa. Siellä olen esittänyt
rukouksenne Marialle pyytäen, että
hän auttaisi meitä toteuttamaan
suuren ihmeen muuttamalla
tavallisen elämän sankarilliseksi
pyhyydeksi. Viettäköämme nämä
muutamat viimeiset päivät Marian
vuodesta, ja kaikki elämämme
päivät, pitäen tiukasti kiinni Äitimme
kädestä, täyttäen sen viitohjeen,
jonka hän antoi palvelijoille
Kaanassa: *Mitä hän teille sanookin,
tehkaa se.* [19] Yrittäköämme
jäljitellä noita palvelijoita, heidän
innollaan, me kaikki, naiset ja
miehet, vastataksemme *usque ad
summum*, täydellisesti,
rukouksellamme ja työllämme.

En voi lopettaa pyytämättä teitä vielä
kerran yhdistämään omia
rukousaikomuksianne omiini,
erityisesti Pyhässä Messussa. Näinä

päivinä, rukoilkaa erityisesti niiden veljienne puolesta, jotka vihin diakoneiksi Roomassa tulevan marraskuun 22:nä päivänä, Kristus kaikkeuden kuninkaan juhlan aattona.

Siunaan teidät koko rakkaudellani!

Teidän Isänne

+ Javier

1. Pyhä Josemaría, *Tie*, nro. 804.

2. Pyhä Josemaría, Saarna "Kirkon yliluonnollinen tarkoitus," Kirkkoa rakastaen, nro. 18.

3. Paavi Benedictus XVI, Puhe yleisaudienssilla, 22.11.2006.

4. Paavi Benedictus XVI, Puhe yleisaudienssilla, 22.11.2006. 5. Paavi Benedictus XVI, Puhe yleisaudienssilla, 22.11.2006. 6. Ap.t. 9:5.

7. Paavi Benedictus XVI, Saarna
Paavalin vuoden avauksessa
28.06.2008

8. Vatikaanin II konsiili,
Dogmaattinen konstituutio *Lumen
Gentium*, nro. 4; cf. Pyhä Cyprianus,
Treatise on the Our Father, 23.

9. Pyhä Josemaría, Saarna "Kirkon
yliluonnollinen tarkoitus," Kirkkoa
rakastaen, nro. 22.

10. 1. Kor 1:11-13.

11. Benedictus XVI, Puhe
yleisaudienssilla, 25.09.2006.

12. Ap.t. 15:23-29.

13. Gal. 3:28.

14. Benedictus XVI, Puhe
yleisaudienssilla, 22.11.2006.

15. Pyhä Josemaría, Saarna
"Uskollisuus kirkolle," Kirkkoa
rakastaen, nro. 15.

16. Paavi Johannes Paavali II, Puhe apostolista kirjettä, *Novo Millennio Ineunte*, käsittelevän konferenssin osanottajille. 17.03.2001.

17. Benedictus XVI, *Puhe yleisaudiensilla* 15.09.2008.

18. Uskonopin kongregaatio. Kirje *Communio Notio*, 28.03.1992, nro. 16.

19. Joh. 2:5.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
fi-fi/article/prelaatin-paimenkirje-
marraskuu-2008/](https://opusdei.org/fi-fi/article/prelaatin-paimenkirje-marraskuu-2008/) (18.3.2026)